

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **D.K.**, bytem X, *zastoupeným JUDr. Ing. Miroslavem Silovským, advokátem se sídlem v Plzni, Karlova 5*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1. 2011, čj. DSH/12961/10,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn z 22.7.2010, čj. PO7974/2010. Tímto rozhodnutím Městský úřad Horšovský Týn uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X, předjížděl před sebou jedoucí vozidlo Škoda Felicia SPZ X, přestože neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí. Svým jednáním tak porušil § 17 odst. 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 22 odst. 7 v souladu s § 12 přestupkového zákona byla žalobci za spáchaný přestupek uložena sankce pokuty v částce 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající

v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Současně tento správní orgán rozhodl, že řízení vedené proti žalobci pro přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, kterého se měl dopustit tím, že 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X, omezoval plynulost provozu na pozemní komunikaci pomalým předjížděním před sebou jedoucího vozidla, se podle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavuje, neboť spáchání skutku o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

Žalobce v odůvodnění žaloby tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 500/2004 Sb. správní řád, neboť napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, není v souladu s právními předpisy. Žalovaný se nezabýval přezkumem prvoinstančního rozhodnutí ani správním řízením, které mu předcházelo a v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu se omezil pouze na vyličení některých rozhodných skutečností a uzavřel, že skutkový stav věci považuje za dostatečně zjištěný a prokázaný. Žalovaný však odvolací důvody žalobce zhodnotil povrchně a nedbale, nezjistil skutečný stav věci a zjištěné důkazy zhodnotil neobjektivně. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nepřihlédly k tvrzení žalobce, že osobní vozidlo Škoda Felicia začal předjíždět až za obcí Semošice, konkrétně za přechodem pro chodce a že na tomto úseku není předjíždění dopravním značením zakázáno. Úsek je přehledný a žalobce při zahájení předjíždění měl před sebou dostatečný rozhled, aby mohl předjíždění bez jakéhokoli omezení dokončit. V průběhu předjíždění vozidlo Škoda Felicia, které jelo i mimo obec rychlostí 40-50 km/hod, začalo náhle značně zrychlovat, přestože řidič vozidla věděl, že je žalobcem předjížděn, čímž se zřejmě snažil žalobci předjetí svého vozidla zabránit. Upozorněním, kdy žalobce na řidiče Škoda Felicia zatroubil, přestal řidič tohoto vozidla bránit žalobci k předjetí a ten předjetí vozidla bezpečně dokončil. V průběhu předjíždění žalobce neohrozil žádné protijedoucí vozidlo, ani jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Podle žalobce žalovaný neodstranil ani rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků. Žalovaný i správní orgán I. stupně opřely svá rozhodnutí o tvrzení svědků policistů prap. E.H., prap. L.M. a prap. T.K., resp. o jejich úřední záznamy a nezabýval se rozpory v těchto zaznamenaných výpovědích, přestože každý ze svědků policistů ve svém úředním záznamu popisuje událost zcela odlišně. Skutečnost, že žádný ze svědků si na nic při podání svědecké výpovědi nepamatoval, žalovaný označil vzhledem k jejich práci jako vcelku pochopitelnou a spokojil se s odkazem na uvedené úřední záznamy. Podle žalobce skutečnost, že svědci jsou policisté, nemůže automaticky znamenat, že jsou více věrohodní, než žalobce nebo než jiní občané, protože veškeré skutečnosti vnímali při výkonu své služby, jak se žalovaný snaží tvrdit. Žalobce zpochybnil, že svědci (policisté) při své svědecké výpovědi si již nemohli vzpomenout na průběh inkriminované události a pouze odkázali na jimi sepsané úřední záznamy. S ohledem na uvedené skutečnosti je podle žalobce nepochybné, že žalovaný porušil svým závěrem základní zásady činnosti správního orgánu a rozhodnutí je v rozporu s §§ 2, 3 a 7 správního řádu, i s článkem 2 odst. 3 Ústavy ČR a článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nesrozumitelné a nepřezkoumatelné zrušil a stejně tak zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení přezkoumával v zákonem stanoveném rozsahu a z hlediska správnosti přezkoumával toto rozhodnutí jen v rozsahu námitek žalobce. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně hodnotil všechny důkazy, hodnotil je správně a v souladu se zákonem a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný se zabýval celou věcí v rozsahu uvedeném v § 89 odst. 2 správního řádu, přičemž tento rozsah neměl důvod překračovat. K dalšímu tvrzení, že nepřihlédl k tvrzení žalobce, že vozidlo Policie ČR jelo nízkou rychlostí i mimo obec, přičemž poté, co jej žalobce začal předjíždět, mu v předjetí bránilo, uvedl, že s touto námitkou se vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí. K další námitce, že se nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se rozporných výpovědí svědků a nezabýval se rozpory v úředních záznamech, konstatoval, že žalobce v odvolání a ani v samotné žalobě neupřesnil, v čem shledává rozpory ve výpovědích svědků a k této výtce se tak žalovaný nemůže vyjadřovat. Svědci každý sám k předmětné události sepsali úřední záznam o události a je přitom pochopitelné, že každý z nich popsal situaci mírně odlišně. Nikoliv však odlišně v tom směru, že by si výpovědi odporovaly, ale co do rozsahu uváděných informací. Úřední záznamy svědků, na které při podání svědecké výpovědi před správním orgánem I. stupně svědci odkázali, si neodporují, ale vzájemně se doplňují. Správní orgán I. stupně nehodnotil výpovědi policistů jako věrohodné pouze z toho důvodu, že je podali policisté, ale z toho důvodu, že se jednalo o nezávislé svědky, kteří nemají žádný vztah k žalobci, ani k projednávané věci a neměli důvod žalobce bezdůvodně poškodit. Z tohoto důvodu hleděl žalovaný na tyto svědky jako na nezávislé a jejich výpovědi hodnotil jako věrohodné. Pokud by ve věci vypovídaly jako svědci i jiné osoby, tyto výpovědi by žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně hodnotily podle stejných kritérií. V dané věci nebyli zjištěni žádní jiní nezávislí svědci, přičemž výpověď žalobce žalovaný hodnotil jako účelovou s cílem žalobce zprostit se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalovaný uvedl, že považuje za souladné se zákonem, když svědek odkáže na záznam své činnosti, popř. toho, co sám vnímal, který osobně pořídil. Žalovaný konstatoval, že si není vědom tohoto, že by svým postupem a vydáním napadeného rozhodnutí porušil zákon nebo dokonce ústavní pořádek. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba byla krajským soudem jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaný projevil souhlas s tím, aby soud o žalobě rozhodl rozhodnutím bez nařízení jednání. Náhradu nákladů řízení pro tento případ neuplatnil.

Z obsahu připojeného správního spisu krajský soud zjistil, že jeho součástí je oznámení o přestupku ze 7. května 2010 provedeného Policií ČR – Oblastního ředitelství Služby cizinecké policie, inspektorátem cizinecké policie Domažlice, dále obsah úředních záznamů, sepsaných inspektory Policie České republiky, Oblastní ředitelství Služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Domažlice, prap. L.M., ze dne 23. května 2010, prap. E.H. ze dne 20. května 2010 a prap. T.K., ze dne 21. května 2010. Součástí správního spisu je dále oznámení o zahájení řízení o přestupcích, kterým Městský úřad Horšovský Týn dne 7.7.2010 oznámil D.K. zahájení řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. a písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl podle oznámení Policie ČR, inspektorátu cizinecké policie Domažlice dopustit tím, že dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X, předjížděl před sebou jedoucí vozidlo přesto, že neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k předjetí a současně dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi

Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X, omezoval plynulost provozu na pozemní komunikaci pomalým předjížděním před sebou jedoucího vozidla, čímž bylo dáno důvodné podezření z porušení § 17 odst. 5 písm. a) a § 18 odst. 2 písm. b) zák. č. 361/200 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dne 22.7.2010 k ústnímu jednání před Městským úřadem Horšovský Týn byli předvoláni svědci prap. E.H., prap. T.K. a prap. L.M. Tito svědci podávali svědectví ve věci přestupku, kterého se žalobce měl dopustit dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X. K jednání ve věci přestupku se dostavil i žalobce, jako obviněný a k věci samé podal své vyjádření.

Městský úřad Horšovský Týn dne 22.7.2010 vydal rozhodnutí sp. zn. PO7974/2010, kterým obviněného D.K., bytem ... uznal vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zák. o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X předjížděl před sebou jedoucí vozidlo Škoda Felicia SPZ X, přestože neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, čímž porušil ust. § 17 odst. 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 22 odst. 7 v souladu s § 12 přestupkového zákona se D.K. za spáchaný přestupek uložila sankce pokuty ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců se započítáním od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně řízení vedené proti D.K. pro přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 7.5.2010 v 5:05 hod. na silnici I. třídy č. 26 mezi obcemi Semošice a Horšovský Týn, jako řidič nákladního automobilu IVECO SPZ X, omezoval plynulost provozu na pozemní komunikaci pomalým předjížděním před sebou jedoucího vozidla, se podle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavuje, neboť spáchání skutku o němž se vede řízení nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uváděl, že ve věci přestupku žalobce bylo zahájeno správní řízení, ke kterému byl předvolán žalobce k ústnímu jednání a jako svědci byli předvoláni policisté, kteří protiprávní jednání žalobce sledovali. Svědek prap. E.H. odkázal na skutečnosti uvedené v úředním záznamu ze dne 20. května 2010 s tím, že podrobnosti události si již nevybavuje. Svědek prap. T.K. rovněž odkázal na údaje v písemném úředním záznamu z 21.5.2010 a dodával, že dokončení předjíždění a zařazení nákladního vozidla do pravého jízdního pruhu bylo končeno někde v místech za dopravní značkou zákaz předjíždění. Při předjíždění došlo k souběžné jízdě obou vozidel, přičemž osobní vozidlo v tomto okamžiku mohlo jet rychlostí cca 80 km/hod. a nákladnímu vozidlu trvalo poměrně dlouho, než osobní vozidlo předjelo. Svědek prap. L.M. odkázal na skutečnosti uvedené v úředním záznamu z 23.5.2010 a dodával, že k dokončení předjížděcího manévru došlo v úseku, kde je předjíždění dopravní značkou zakázáno. Svědek nedokázal přesně určit místo, kde řidič nákladního vozidla začal předjíždět. Dále uváděl, že po vyjetí z obce Semošice jel osobním vozidlem rychlostí přibližně okolo 90 km/hod. Při ústím jednání 22.7.2010 žalobce vypověděl, že 7.5.2010 v ranních hodinách vyjel z Nýřan a jel do Německa. Před obcí Semošice jel za kamionem, který ještě před začátkem obce předjel vozidlo Škoda Felicia, které bylo služebním vozidlem Policie ČR. Poté co projeli obcí

Semošice, policejní vozidlo pokračovalo dál v jízdě rychlostí 40-50 km/hod. a proto se rozhodl je předjet. Předjíždět začal ihned za přechodem pro chodce, který je na konci obce Semošice. Když se dostal na úroveň řidiče vozidla řidiče Felicie, policejní vozidlo zrychlilo. Proto zatroubil, řidič Felicie zpomalil a žalobce se před toto osobní vozidlo zařadil. Celý předjížděcí manévř se uskutečnil v úseku, kde je na vozovce přerušovaná čára. Zjištěné skutečnosti správní orgán vyhodnotil a dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zák. o přestupcích byla prokázána. Správní orgán vycházel ze skutečností uváděných v oznámení Policie ČR, z výpovědí svědků učiněných při ústním jednání ve věci. Tito svědci, členové hlídky Policie ČR shodně vypověděli, že vozidlo řízené žalobcem je začalo předjíždět sice v místě, kde to ještě není dopravní značkou zakázáno, ale jedná se o místo před horizontem, který znemožňuje výhled ve směru jízdy vozidel a předjíždění dokončil až v úseku, kde předjíždění je zakázáno dopravní značkou B 21a. Před předjížděním jelo předjížděné vozidlo rychlostí 80-90 km/hod. a řidiči nákladního vozidla muselo být zřejmé, že ani nejvyšší povolenou rychlostí pro nákladní vozidla se před takové vozidlo nemůže dostat. Podle záznamu tachografu vozidla žalobce překročil řidič nákladního vozidla při předjíždění nejvyšší povolenou rychlost, což ovšem činil před započítáním jízdy dne 7.5.2010, kdy jeho rychlost běžně překračuje hranici 90 km/hod. a v překračování rychlostních limitů pokračoval i po policejní kontrole, kdy rychlost jím řízeného vozidla dosáhla i téměř 100 km/hod. I při překročení povolené rychlosti však řidič nákladního vozidla musel vidět, že osobní automobil jedoucí rychlostí srovnatelnou s rychlostí jím řízeného vozidla nemůže bezpečně přejet v místě před horizontem, za který není ani z místa v kabině nákladního vozidla vidět. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že v místě, kde předjíždění bylo započato, je na vozovce přerušovaná čára, která předjíždění umožňuje. Řidič nákladního vozidla byl povinen před započítáním předjíždění posoudit rychlost svého i předjížděného vozidla a předvídat dobu potřebnou k předjetí a srovnat ji se vzdáleností, na kterou má v okamžiku započetí předjíždění rozhled. Pokud by tak učinil, musel by vědět, že za daných podmínek nemůže před sebou jedoucí osobní automobil předjet bez toho, aby riskoval střet s vozidlem v protisměru, které se mohlo kdykoliv v průběhu předjíždění objevit na blízkém horizontu. Aby k dokončení předjíždění došlo ještě před horizontem, musel řidič předjížděného osobního vozidla snížit rychlost jízdy. Tvzení o tom, že řidič nákladního vozidla začal předjíždět ještě v obci Semošice a že celý předjížděcí manévř proběhl v úseku označeném přerušovanou čarou a že vozidlo policie jelo rychlostí 40-50 km/hod. vyhodnotil správní orgán vzhledem k výpovědím vyslechnutých svědků jako tvzení účelově nepravdivá. V další části odůvodnění správní orgán odůvodnil svůj výrok o zastavení řízení o druhém projednávaném přestupku, kdy omezení provozu na pozemní komunikaci řidičem nákladního vozidla nebylo prokázáno a dále odůvodnil svůj výrok o druhu a výši uložené sankce.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný zabýval odvolací výtkou, že správní orgán I. stupně nezjistil skutečný stav věci, neprokázal, že skutek, který se stal, je přestupkem a že případné spáchání tohoto přestupku nebylo prokázáno a že rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívá na nesprávně posouzené věci. Žalovaný zdůraznil, že nečiní rozpor v tom, že žalobce začal předjíždět v místě, kde byla podélná čára přerušovaná a rovněž se ztotožnil s tvzením, že v tomto místě se jednalo o úsek přehledný. Neztotožnil se s tvzením, že úsek, na kterém měl proběhnout předjížděcí manévř je dlouhý 4 km a konstatoval, že z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že tento úsek je dlouhý

přibližně 1 km. V této skutečnosti však žalovaný nepřisuzoval podstatný vliv na posouzení věci. Žalobce jako řidič nákladního vozidla se rozhodl předjíždět osobní automobil a měl proto přihlídnout k řadě skutečností, kromě jiného též k možné akceleraci řízeného nákladního vozidla. To že žalobce neměl před sebou dostatečný rozhled na vzdálenost, která byla nutná k bezpečnému předjetí, vyplývá z toho, že dokončil předjíždění až před horizontem v místě, kde již byla podélná čára souvislá a dokonce za svislou dopravní značkou zákaz předjíždění. Žalovaný označil tvrzení žalobce o tom, že jím předjížděné osobní vozidlo Škoda Felicia jelo i za obcí Semošice rychlostí 40-50 km/hod. za účelové tvrzení, neboť z výpovědi svědků (policistů) vyplynulo, že pro projetí obce Semošice jeli pod hranici dovolené rychlosti mimo obec mezi 80-90 km/hod. Žalobce je dojel, zařadil se blízko za jejich vozidlo a z tohoto důvodu osobní vozidlo muselo zvýšit rychlost. Řidič nákladního vozidla osobní vozidlo tedy dojel a po uvolnění levého protisměrného jízdního pruhu začal vozidlo Škoda Felicia předjíždět. Po určitou dobu jelo nákladní vozidlo souběžně s vozidlem osobním. L.M., řidič osobního vozidla, poté snížil rychlost, aby se mohl nákladní automobil před ně zařadit. Poté co nákladní vozidlo začalo předjíždět osobní vozidlo Škoda Felicia, řidič osobního vozidla již nezrychloval, naopak vzhledem k blížícímu se horizontu zpomalil, aby nákladní vozidlo se mohlo zařadit do svého pravého jízdního pruhu. K tvrzenému významu údajů na tachografickém kotouči nákladního vozidla žalovaný uváděl, že jeho záznamy nepotvrzují tvrzení žalobce a stejně tak nevyvrací tvrzení slyšených svědků. V daném případě záleží pouze na interpretaci záznamu. K otázce stylu jízdy osobního vozidla žalovaný uváděl, že řidič předjížděného vozidla má ze zákona určité povinnosti vyplývající z ust. § 17 odst. 4 zák. o silničním provozu, podle kterého nesmí řidič předjížděného vozidla zvyšovat rychlost ani jinak bránit předjíždění. Z tohoto ustanovení však nevyplývá, že by tento řidič byl povinen zpomalovat. Je totiž na řidiči, který se rozhodne předjíždět, zda je schopen předjet před ním jedoucí vozidlo při úvaze, že toto vozidlo pojede konstantní rychlostí. V daném případě řidič vozidla Škoda Felicia nebyl povinen snižovat rychlost. Přesto tak ale učinil, neboť žalobce jel stále vedle jejich vozidla v protisměru a blížil se horizont. Pokud řidič osobního vozidla začal zpomalovat, nebylo to jeho povinností, ale vzhledem k nebezpečnému předjíždění nákladním vozidlem byl k tomuto úkonu přinucen vzniklou situací. K odvolací námitce žalobce, že pokud vozidlo Škoda Felicia by jelo rychlostí 90 km/hod., neměl by důvod jej předjíždět, žalovaný uváděl, že tato skutečnost nevyklučuje spáchání přestupku žalobcem. Žalovaný uváděl, že kromě žalobce, který má kalibrovaný tachograf, žádný jiný z účastníků přesnou rychlost svého vozidla uvádět nemohl. Je přitom známou skutečností, že tachometry ve vozidlech jsou zpravidla nastaveny na určitou toleranci a že tachometr ukazuje vyšší rychlost, než je rychlost skutečná. Pokud svědci uváděli rychlost osobního vozidla, ve kterém jeli, je nutné konstatovat, že se jednalo o rychlost přibližnou. Osobní vozidlo nemuselo jet přímo rychlostí 90 km/hod., mohlo jet rychlostí mírně nižší a i pokud by jeli rychlostí okolo 80 km/hod., nelze konstatovat, že by brzdili provoz na pozemní komunikaci. Z výpovědi svědků vyplynulo, že žalobce jako řidič nákladního vozidla se zařadil blízko za jejich osobní vozidlo, v důsledku čehož řidič osobního vozidla musel zrychlit, aby udržel určitou vzájemnou vzdálenost a z toho vyplývá, že žalobce od počátku, kdy osobní vozidlo dojel, měl v úmyslu toto vozidlo předjet. K další námitce žalobce, že výpovědi svědků jsou účelové a šikanózní, což dosvědčuje i to, že po dvou měsících od sepsání úředních záznamů si na nic nevzpomínali, žalovaný vyhodnotil jako skutečnost vcelku pochopitelnou, pokud svědci provádějí pravidelně dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, čímž si po určité době nepamatují podrobnosti silniční kontroly. Každý ze svědků odkázal na svůj

samostatně sepsaný úřední záznam a skutečnosti uváděné v úředním záznamu tak popisují právě ty skutečnosti, které každý svědek sám vnímal. Žalovaný zdůraznil, že slyšené svědky – policisty považuje za nezávislé a jejich výpovědi považuje za věrohodné, neboť nemají žádný vztah k žalobci ani k projednávané věci. Pokud žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vycházel z toho, že svědci jsou policisté a proto bez dalšího považoval jejich výpovědi za věrohodné, žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně takový závěr ve svém rozhodnutí nezaujal. Nelze bez dalšího hledět na svědeckou výpověď jako na věrohodnou pouze podle osoby svědka, ale je třeba posuzovat i další okolnosti. Správní orgán tak může přihlídnout k postavení svědka, avšak nelze toto považovat za jediné kritérium hodnocení jeho věrohodnosti. Věrohodnost svědků v daném případě vyplývá nejen z toho, že jsou policisté a že veškeré skutečnosti vnímali při výkonu své služby pod služební přísahou, ale i z dalších okolností. Předně je to ta skutečnost, že svědecké výpovědi se v důležitých bodech shodují a nejsou v nich podstatné rozpory. Jedná se navíc o nezávislé svědky nemající žádný vztah k žalobci ani k projednávané věci, nemající ani zájem na výsledku řízení o přestupcích žalobce a neměli důvod uvádět nepravdivé skutečnosti. Z těchto uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobcích bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Soud rozhodl o věci samé bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zák. o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle § 17 odst. 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí.

Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud vycházel z premisy, že rozsah zjišťování skutkového stavu předurčuje předmět vedeného správního řízení. V posuzovaném případě bylo správní řízení vedeno ve věci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zák. o přestupcích, v návaznosti na ust. § 17 odst. 5 písm. a) silničního zákona. Pro úplné zjištění skutkového stavu bylo proto nezbytné zaměřit se na otázku, zda žalobce jako řidič nákladního vozidla při zahájení předjíždění vozidla osobního měl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí. Pokud by ji neměl, nesměl předjíždět a pokud tak učinil, porušil povinnost plynoucí právě z § 17 odst. 5 písm. a) zák. o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zák. o přestupcích. Krajský soud na podkladě obsahu správního spisu neshledal, že žalovaný správní orgán by nezjistil úplně skutečný stav věci, že by se neseznámil s obsahem spisového materiálu a že by zjištěné důkazy hodnotil neobjektivně. V průběhu správního řízení správní orgán provedl výslech svědků policistů prap. E.H. - velitele hlídky, prap. L.M. – člena hlídky a řidiče služebního vozidla policie a prap. T.K. – člena hlídky Policie ČR. Jako další podklady pro rozhodnutí o projednávaných přestupcích bylo použito vyjádření žalobce

jako obviněného a z listinných podkladů též tachograf nákladního vozidla, které žalobce řídil. Tyto podklady představovaly spolu s dalšími listinnými podklady jediné možné důkazy, které bylo možné při vynaložení přiměřeného úsilí pro věc samotnou obstatat. Námitku žalobce o neúplnosti zjištění skutkového stavu věci krajský soud z tohoto důvodu hodnotí jako nedůvodnou.

O další žalobní výtce krajský soud usoudil, že výpověď svědků, příslušníků Policie ČR, kteří tvořili posádku předjížděného osobního vozidla, co do hodnověrnosti nesnižuje ani skutečnost, že tito svědci o předmětném jednání žalobce konkrétně nevypovídali a jen odkázali na obsah pořízených úředních záznamů o přestupku žalobce. Krajský soud výpovědi svědků hodnotí jako věrohodné, neboť v průběhu přestupkového řízení pořízené úřední záznamy o předmětném přestupku v dopravě zpochybněny nebyly, policisté a kteří tyto úřední záznamy pořídili jako účastníci předmětné události, potvrdili i jejich správnost. Je plně vysvětlitelné, že příslušník policie, který je členem hlídky policie provádějící dohled nad silničním provozem a který je v průběhu provádění takového dohledu při každém výkonu služby konfrontován s řadou obdobných událostí, si se zpětným odstupem dvou měsíců nevzpomíná na detaily přestupkového předmětného jednání. Tato skutečnost sama o sobě nepřináší nevěrohodnost slyšených svědků. Správní orgán, který akceptoval, že policisté při podání svědecké výpovědi odkázali na pořízené úřední záznamy, proto neporušil zásady správního řízení obsažené v ust. § 2 a § 3 a § 7 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb. a neporušil ani čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle názoru krajského soudu při porovnání líčení předmětné události každým ze tří příslušníků policie tvořících posádku předjížděného osobního vozidla, nelze shledat zásadní rozpory v těch skutečnostech, které tvoří základní kostru celé události, která je hodnocena jako přestupek v dopravě. Každý z těchto policistů vypověděl v podstatě shodně, že žalobce dojel osobní vozidlo policie ČR před obcí Semošice ve směru na Horšovský Týn, zařadil se za toto osobní vozidlo a to s velmi krátkým vzájemným odstupem obou vozidel a po výjezdu z obce Semošice po zvýšení rychlosti osobního vozidla na přiměřenou rychlost vozidla jedoucího mimo obec došlo k opětovnému dojetí osobního vozidla nákladním vozidlem, které řídil žalobce. Nákladní vozidlo opět nedodrželo bezpečnou vzdálenost za osobním vozidlem a po uvolnění levého protisměrného jízdního pruhu začal nákladní automobil osobní vozidlo policie předjíždět. Shoda ve výpovědi tří příslušníků policie se týká skutečnosti, že nákladní vozidlo zahájilo předjíždění za obcí Semošice v místě, kde předjíždění nebylo zakázáno, při předjíždění jelo po určitý čas souběžně s osobním vozidlem, že řidič osobního vozidla snížil rychlost, aby usnadnil předjetí svého vozidla a řidič nákladního vozidla dokončil předjetí osobního vozidla a zařazení na pravý jízdní pruh v místě za dopravní značkou zákaz předjíždění (B 21a) a v místě, kde komunikace byla označena podélnou čarou souvislou (V 1a). Žalobce proto neměl před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která byla nutná k bezpečnému předjetí, neboť předjížděcí manévr dokončil v místě, kde dopravní komunikace byla označena podélnou čarou souvislou a kde byl již dopravní značkou vyznačen zákaz předjíždění. Tvzení žalobce, že osobní vozidlo policie po vyjetí z obce Semošice pokračovalo v jízdě rychlostí 40-50 km/hod. zůstalo osamocené a bylo vyvráceno výpovědi slyšených svědků a dostalo se i do rozporu s údaji vyznačenými v tachografu nákladního vozidla, které nedokládají, že v inkriminovaný čas zjištěného dopravního přestupku by se žalobce s nákladním vozidlem, byť dočasně, touto rychlostí za osobním vozidlem policie pohyboval. Výsledek hodnocení důkazů, tak jak byly vyhodnoceny správním orgánem I.

stupně i žalovaným, krajský soud plně akceptuje a z důvodu stručnosti na obsáhlé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného (zde na str. 3 – 7), odkazuje.

Žalobu krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou a proto na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a protože žalovaný, který v řízení dosáhl úspěchu náhradu nákladů neuplatnil, rozhodl soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni 25. září 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková